

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΙΓΑΙΟΠΙΑΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1975 - ΑΘΗΝΑ
ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 41, ΑΘΗΝΑ 105 52
e-mail: ellinoethiopicclub@yahoo.com
<http://www.ausgreeknet.net/kondasas1.htm>
ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Τ.Θ. 3561, 102 10 ΑΘΗΝΑ

κοντά σας

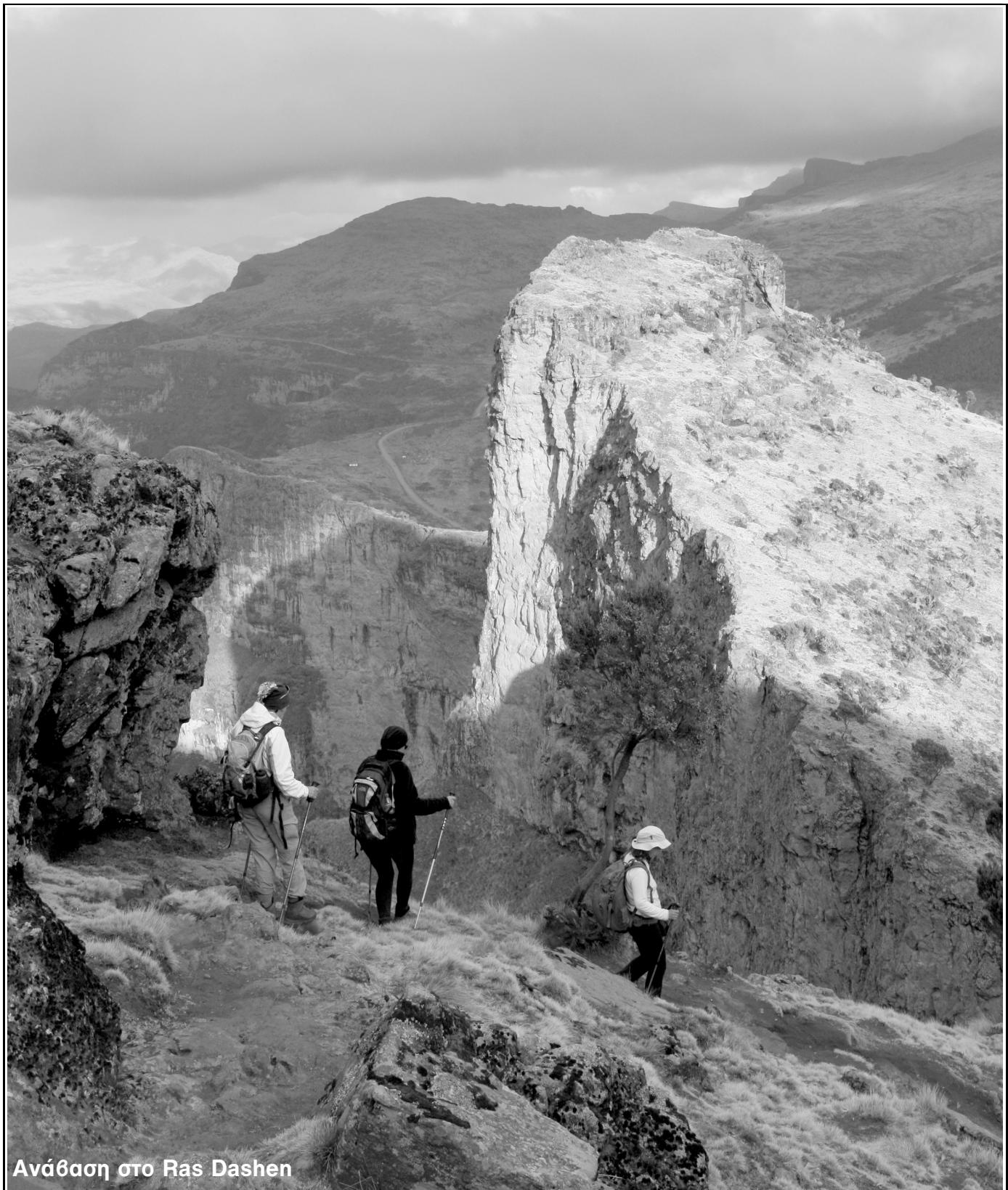
ΔΙΜΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ - ΕΤΟΣ 19^ο - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 86
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ: ΤΟ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ 2010

Ιδιοκτήτης:

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΑΙΓΑΙΟΠΙΑΣ

- ◆ Εκδότης: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΟΖΙΚΗΣ
- ◆ Έδρα: ΛΕΣΒΟΥ 14, ΑΝΩ ΗΑΙΟΥΠΟΛΗ
- ◆ Συντακτική Επιτροπή:
Ν. ΒΟΖΙΚΗΣ, Α. ΖΕΚΟΥ-ΓΡΥΠΑΡΗ
- ◆ Σελιδοποίηση: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΝΔΡΙΚΟΥ
- ◆ Υπεύθυνος τυπογραφείου: ΜΙΧΑΗΛ ΑΝΔΡΙΚΟΥ



Ανάβαση στο Ras Dashen



Στέφανος Λαζαρίδης

Στις 8 Μαΐου 2010, στο Λονδίνο, έφυγε από τη ζωή, σε ηλικία 68 ετών, ο Στέφανος Λαζαρίδης, ύστερα από πολύ μηνη μάχη με τον καρκίνο. Διάσημος

τεράστιο όγκο και την ποικιλία της δουλειάς του».

Η λαμπρή διαδρομή του Στέφανου στον κόσμο της όπερας άρχισε το 1970, με τη σκηνογραφία της Κάρμεν για τη Sadler's Wells Opera στο Λονδίνο. Ακολούθησαν τέσσερεις δεκαετίες ακατάπαυστης δουλειάς, γεμάτες επιτυχίες, στις πιο γνωστές μουσικές σκηνές του κόσμου, όπως η Αγγλική Εθνική Όπερα, η Βασιλική Όπερα του Κόβεντ Γκάρντεν, η Σκάλα του Μιλάνου, η Όπερα Νορθ, οι Όπερες της Βιέννης, του Σαν Φρανσίσκο, του Χιούστον, του Σίδνεϋ, η Όπερα Μπαλσού και πολλές άλλες στην Ιταλία, την Ολλανδία, την Ελβετία, την Αυστρία, τη Γερμανία, την Ισπανία, το Ισραήλ και τις ΗΠΑ, όπως και στα Φεστιβάλ Μπαίροιτ και Μπρέγκεντζ.

Σύμφωνα με ορισμένους ειδικούς, το ιδιαίτερο γνώρισμα στις σκηνογραφίες του Σ. Λαζαρίδη αναδειχθήκε για πρώτη φορά το 1983, στη Μπολόνια, στο έργο *Τριστάνος και Ιζόλδη*, στο οποίο συνεργάσθηκε με τον διάσημο Ρώσο σκηνοθέτη Γιούρι Λιουμπίμοβ. Τότε φάνηκε ότι ο Σ. Λαζαρίδης δεν απέβλεπε απλώς στο να «ντύσει» μία όπερα με τον κατάλληλο διάκοσμο αλλά προσπαθούσε να προβάλει την κεντρική ιδέα του συνθέτη και τη σημασία και τις προεκτάσεις της ιδέας αυτής στη σύγχρονη εποχή. Η ιδιοφυής αυτή προσέγγιση είναι και ένας από τους λόγους που το σκηνογραφικό έργο του διδάσκεται στα Βρετανικά Πανεπιστήμια.

Μία εικόνα της διεθνούς και διαχρονικής επιτυχίας του μας δίνει μία, έστω και πολύ συνοπτική, αναφορά σε μερικούς χαρακτηριστικούς σταθμούς της σταδιοδρομίας του. Επί μία τριακονταετία συνεργάσθηκε με την Αγγλική Εθνική Όπερα (ENO) και μάλιστα το 1986 διορίσθηκε ως ένας από τους διευθυντές της (associate director), δίπλα στον γενικό διευθυντή, τον διευθυντή ορχήστρας και τον διευθυντή παραγωγών. Σε όλο το διάστημα της συνεργασίας του με την ENO είχε επιτυχίες σε πάρα πολλά έργα, με χαρακτηριστικό παράδειγμα το έργο *Mikado* των Gilbert και Sullivan: το σκηνογράφησε το 1986, ανέβηκε σε εκατοντάδες παραστάσεις σ' όλο τον κόσμο και εξακολουθεί, ύστερα από 25 χρόνια, να είναι στο ρεπερτόριο της ENO, η οποία θα το ανεβάσει ξανά τον προσεχή Φεβρουάριο! Παράλληλα, συνέχισε τη συνεργασία του με όπερες στην Αγγλία και αλλού, όπως π.χ. με τη Βασιλική Όπερα του Κόβεντ Γκάρντεν, όπου σκηνογράφησε τον *Βόιτσεκ*, το *Ελληνικό Πάθος* και το *Δαχτυλίδι των Νηπελούνγκεν*.

Το όνομά του συνδέθηκε και με μνημειώδεις παραγωγές σε τεράστιους χώρους, όπου το ταλέντο του και η ευρηματικότητά του προκάλεσαν, εκτός από τους επαίνους των κριτικών, τον ενθουσιασμό του κοινού: το 1989, στο Earl's Court του Λονδίνου, ήταν ο σκηνογράφος στην Κάρμεν, όπου συμμετείχαν περισσότεροι από 500 καλλιέρχες; Στα πλαίσια του Φεστιβάλ του Μπρέγκεντζ, ως σκηνή χρησιμοποιήθηκε η Λίμνη της Κωνσταντίας και σ' αυτήν, σύμφωνα με τα λόγια του μεγάλου σκηνοθέτη της όπερας David Pountney, παρουσιάσθηκαν «οι τρεις εκπληκτικότερες σκηνογραφίες του Στέφανου»: *Ιππάμενος Ολλανδός* (1989), *Ναμπούκο* (1991) και *Φιντέλιο* (1995).

Ενδεικτικά της επιτυχίας του είναι και τα βραβεία που του απονεμήθηκαν, όπως: το «Λώρενς Ολίβιε», για το Ελληνικό Πάθος (2000) και τον *Βόιτσεκ* (2002) στη Βασιλική Όπερα του Κόβεντ Γκάρντεν, το «Evening Standard Opera Award», Ειδικό μετάλλιο του Ιδρύματος Martinu για το Ελληνικό Πάθος και για τη δουλειά του στο Φεστιβάλ του Μπρέγκεντζ, Τιμητικό Δίπλωμα της

διεθνώς σκηνογράφος, γιος του Νικόλα και της Αλεξάνδρας Λαζαρίδη, γεννήθηκε στη Ντιρεντάουα, στις 28 Ιουλίου 1942. Φοίτησε στο Ελληνικό Δημοτικό Σχολείο της Ντιρεντάουας, στο Ελληνικό Γυμνάσιο της Αντίς Αμπέμπας και στην Ecole Internationale στη Γενεύη. Από το 1962 εγκαταστάθηκε στο Λονδίνο, όπου παρακολούθησε μαθήματα σκηνογραφίας στο Central School of Speech and Drama και ολοκλήρωσε τη μαθητεία του ως βοηθός γνωστών σκηνογράφων.

Η σταδιοδρομία του στο μπαλέτο, το θέατρο και την όπερα, ως ενδυματολόγου, σκηνογράφου και σκηνοθέτη, ξεκίνησε ουσιαστικά το 1967 με τη σκηνογραφία του έργου του Tennessee Williams *Εκκεντρικότητες ενός αηδονιού*, στο Θέατρο Yvonne Arnaud, στο Γκίλφορντ του Σάρεϋ. Τον επόμενο χρόνο, σε ηλικία μόλις 26 ετών, έκανε ήδη αισθητή την παρουσία του με τη σκηνογραφία του *Περιπλανώμενου Ιππότη* για το Βασιλικό Μπαλέτο. Από την ενασχόλησή του με το μπαλέτο, πρέπει ιδιαίτερα να σημειωθεί μία μεγάλη επιτυχία του το 1975, όταν έκανε τις σκηνογραφίες για την παγκόσμια πρεμιέρα του *El Amore Brujo*, σε μουσική Μανουέλ ντε Φάγια και πρώτο χορευτή του Βασιλικού Μπαλέτου τον Ρούντολφ Νουρέγιεφ, στο King's Theatre.

Στο θέατρο συνεργάσθηκε πολλές φορές με το Βασιλικό Σαιξηπρικό Θέατρο και το Théâtre de l'Europe και στα έργα του περιλαμβάνονται *To Ημέρωμα της Στρίγγλας*, *Οι Δαιμονισμένοι*, *Μικρές τραγωδίες*, *Χρυσάφι της Μόσχας*, *Τα κορίτσια του Μίτφορντ*, *Εχθρός του Λαού και το Κουκλόσπιτο*.

Μερικές φορές συνδύασε τη σκηνογραφία με τη σκηνοθεσία, τόσο στο θέατρο όσο και στην όπερα, και έτσι σκηνοθέτησε τον *Oιδίποδα Τύραννο* για την Opera North και τη Scottish Opera, για την οποία ανέβασε και τη *Maria Stuarda* και το *Duke Bluebeard's Castle*. Ήταν σκηνογράφος και σκηνοθέτης στην Όπερα του Σίδνεϋ, στο έργο *Ορφέας* και *Ευρυδίκη*, και στην Αθήνα, το 1995, στο θεατρικό έργο του Δημήτρη Δημητριάδη *Η αρχή της ζωής*. Αποδεικνύοντας ότι το ταλέντο του δεν γνώριζε περιορισμούς, ούτε γεωγραφικούς ούτε όσον αφορά στο είδος του θεάματος, επιμελήθηκε τη σκηνοθεσία και τη σκηνογραφία του ροκ σόου των Duran Duran στην περιοδεία τους στην Αμερική το 1993-1994.

Όμως, ο τομέας στον οποίο ο Σ. Λαζαρίδης διέπρεψε περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον και έγινε διάσημος διεθνώς ήταν η όπερα. Κατά τη Guardian (16.5.2010) «ήταν ένας από τους πιο εντυπωσιακούς και με τη μεγαλύτερη επιρροή σκηνογράφους όπερας στη Μεγάλη Βρετανία τα τελευταία 30 χρόνια». Η εφημερίδα The Times έγραψε στις 13.5.2010: «Ο Στέφανος Λαζαρίδης ήταν ένας από τους πλέον επιτυχημένους σκηνογράφους των τελευταίων 40 χρόνων στον κόσμο της Βρετανικής όπερας Από το 1970 που ασχολήθηκε με την όπερα, κανένας άλλος σκηνογράφος της Μεγάλης Βρετανίας δεν είχε το τρομερό ένστικτο του Λαζαρίδη όσον αφορά στη γνησιότητα της ερμηνείας ενός έργου, και κανείς δεν μπορεί να ανταγωνισθεί τον

Στέφανος Λαζαρίδης

Τετραετούς Έκθεσης Σκηνογραφίας της Πράγας, Βραβείο των Γερμανών κριτικών.

Αυτά στο εξωτερικό ... Διότι, δυστυχώς, τη μόνη απογοήτευση της καριέρας του ο Στέφανος τη γνώρισε στην Ελλάδα. Του ζήτησαν πιεστικά να αναλάβει τη διεύθυνση της Εθνικής Λυρικής Σκηνής (ΕΛΣ). Δέχτηκε, όχι γιατί χρειαζόταν τη δουλειά –είχε ήδη φτάσει στην παγκόσμια κορυφή– αλλά διότι ήταν μία πρόκληση να μετατρέψει σε σύγχρονο λυρικό θέατρο ένα υποβαθμισμένο ίδρυμα, που λειτουργούσε με όρους προβληματικής δημόσιας επιχείρησης. Και διότι, όπως είπε ο ίδιος «δεν μπορούσε να αρνηθεί, αφού του το ζήτησε ο ίδιος ο Πρωθυπουργός» (ο οποίος, τότε, ήταν και Υπουργός Πολιτισμού ...). Τον Ιανουάριο 2006 διορίσθηκε Καλλιτεχνικός Διευθυντής της ΕΛΣ αλλά τον Ιούνιο 2007, στα μισά της πρώτης του θητείας, αποπέμφθηκε παράνομα από τον Υπουργό Πολιτισμού, κατόπιν αιτήματος του Προέδρου του Δ.Σ. της ΕΛΣ. Τον απομάκρυναν παρά το γεγονός ότι, «*αν και σύντομο το πέρασμά του από την ΕΛΣ, έχει ήδη καταγραφεί ως μία από τις πιο δημιουργικές και παραγωγικές περιόδους του μοναδικού λυρικού θεάτρου της χώρας*» (Φωτεινή Μπάρκα, «Ελευθεροποίηση», 10.5.2010), και «*στον 1,5 χρόνο που παρέμεινε στο τμόνι της ΕΛΣ, ταρακούνησε για τα καλά τα λιμνάζοντα νερά του Ιδρύματος, φέρνοντας μαζί του έναν αέρα ανανέωσης και κοσμοπολιτισμού*» (Δ. Ρηγόπουλος, «Η Καθημερινή», 11.5.2010). Η ασυμβίβαστη προσήλωση στο στόχο του, να ανεβάσει το επίπεδο της ΕΛΣ, τον έφερε σε σύγκρουση με τα συμφέροντα και προνόμια του Δ.Σ., των συνδικαλιστών, παλαιών καλλιτεχνών και άλλων. Η αποπομπή του ήταν «*Η χαμένη ευκαιρία της Λυρικής*» και «*με το θάνατό του, ο Ελληνικός πολιτισμός χάνει ένα σημαντικό κεφάλαιο που, βλακωδώς και με μισαλλοδοξία, αρνήθηκε να το εκμεταλλευτεί*» (τίτλος και απόσπασμα από άρθρο του Γιώργου Σαρηγιάννη στα «Νέα», 10.5.2010). Γράφτηκαν πολλά εναντίον αυτής της παράνομης αποπομπής, ακόμη και οργισμένα σχόλια Ελλήνων δημοσιογράφων κατά των υπαιτίων. Θα περιορισθούμε στα λόγια ενός ειδικού, του σκηνοθέτη David Pountney, ο οποίος, απλά και με βρετανικό φλέγμα, έκανε την αποτίμηση της ζημιάς: «*Οι Έλληνες δεν έχουν παρά να μέμφονται τους εαυτούς τους, που άφησαν να χαθεί μέσα από τα χέρια τους ένα τέτοιο καταπληκτικό ταλέντο. Η φλόγα του ήταν μοναδική!*» (The Guardian, 16.5.2010).

Με τη μοναδική αυτή φλόγα είχα την τύχη να έλθω σε επαφή από πολύ νωρίς, ως σχεδόν συνομήλικος εξάδελφος του Στέφανου και συμμαθητής του. Βέβαια τότε, όταν ήμαστε παιδιά, δεν ήμουνα σε θέση να συνειδητο-

ποιήσω την ύπαρξή της, παρ' όλο που κάθε τόσο έβλεπα τις σπίθες της. Όμως, ύστερα από τόσα χρόνια, μπορώ επιτέλους να καταλάβω από πού προερχόταν και σε τι οφειλόταν η δύναμή της. Στη βάση της υπήρχε το αναμφισβήτητο ταλέντο του, που τον έκανε, π.χ., να ζωγραφίζει καταπληκτικά από τότε που ήταν μικρό παιδί, χωρίς ποτέ να τον έχει διδάξει κανείς. Δίπλα σ' αυτό το θείο δώρο, υπήρχε το γεγονός ότι ο Στέφανος διέθετε, σε βαθμό πολύ ανώτερο από το μέσο όρο, ευφυΐα, φαντασία, μόρφωση και εργατικότητα. Προσθέτοντας σ' αυτά ένα ανήσυχο πνεύμα, που αμφισβήτησε κάθε δοσμένη αλήθεια και, γεμάτο περιέργεια, βρισκόταν σε

διαρκή αναζήτηση, έχουμε την εικόνα του και την εξήγηση της καταξίωσής του σ' ένα ξένο, ανταγωνιστικό, αλλά αξιοκρατικό περιβάλλον.

Το ότι πάντα ξεπερνούσε το μέσο άνθρωπο δεν είναι υπερβολή. Ακόμα και οι παιδικές του αταξίες και οι σκανδαλιές του ξεπερνούσαν τα όρια και έγιναν ανέκδοτα που θυμόμαστε μέχρι τώρα στην οικογένεια. Άριστος μαθητής, είχε ιδιαίτερη επίδοση σε ορισμένα μαθήματα, όπως στην Έκθεση. Τις Εκθέσεις του διέκρινε πρώιμη ωριμότητα και ζωηρή φαντασία, που εμπνεόταν και από τη λογοτεχνία, για την οποία είχε πάθος από τότε που ήταν 11-12



Αντίς Αμπέμπα, 8 Ιουνίου 1956: Η Β' τάξη του Ελληνικού Κοινωνικού Γυμνασίου. Ο Στέφανος Λαζαρίδης καθιστός, δεύτερος από αριστερά. Δίπλα του, πρώτος από αριστερά, άλλος ένας συμμαθητής μας που έφυγε πρόωρα, ο Σταύρος Καλάβριας. (Αυχώς, από τη φωτογραφία λείπουν η Πολυζένη Κυριαζή, η οποία την τράβηξε, και ο Μιχάλης Κερμελής, που απούσιαζε).

ετών. Συνεχώς εμπλούτιζε τη βιβλιοθήκη του με τα έργα των μεγάλων συγγραφέων, ιδίως του 19ου και του πρώτου μισού του 20ου αιώνα. Οσο για τα πρώτα του ερεθίσματα και τα πρώτα του «μαθήματα» στην ενδυματολογία και τη σκηνογραφία, ο ίδιος μου είχε πει χαμογελώντας ότι τα είχε πάρει από τα «*Κλασσικά Εικονογραφημένα*», την περίφημη εικονογραφημένη έκδοση έργων της παγκόσμιας λογοτεχνίας, που χιλιάδες παιδιά περιμέναμε με ανυπομονησία κάθε εβδομάδα, τη δεκαετία του '50.

Όταν χάνουμε ένα αγαπημένο πρόσωπο, αισθανόμαστε με οδύνη όσες χαμένες στιγμές δεν περάσαμε μαζί ενώ είχαμε την ευκαιρία. Το ίδιο συμβαίνει και με το χαμό κάποιου ξεχωριστού ανθρώπου και για τις στιγμές που δεν εκμεταλλευτήκαμε για να κερδίσουμε κάτι από τις γνώσεις και το μυαλό του. Όταν τα δύο αυτά συμπίπτουν στο ίδιο πρόσωπο, όταν η ιδιοφυΐα που χάθηκε είναι εξάδελφος και φίλος, ο πόνος είναι διπλός. Από αυτόν πηγάζουν αυτά που μόλις διαβάσατε. Ίσως μερικοί να τα θεωρήσουν υπερβολικά, παρόμοια με τα εγκωμιαστικά που λέγονται και γράφονται κατά συνθήκην για κάποιον που μόλις έπαψε να είναι ανάμεσά μας. Άλλοι θα πουν ότι οφείλονται στη συγγένειά μας. Σας διαβεβαιώνω όμως ότι ανταποκρίνονται στην αλήθεια,

Ανάβαση στην κορυφή Ras Dashen (4543μ), τη στέγη της Αιθιοπίας

Οι περισσότεροι από εμάς που διαβάζουμε το «Κοντά σας», γεννηθήκαμε και ζήσαμε στην Αιθιοπία, δεθήκαμε με τους ανθρώπους της, αγαπήσαμε την ποικιλόμορφη φύση της με την πλούσια πανίδα και χλωρίδα, τις λίμνες, τα ποτάμια, τα βουνά και νοιώθαμε ότι η χώρα είναι και δική μας. Τώρα που ζούμε μακριά της, κουβαλάμε μέσα μας τις αναμνήσεις και νοιώθουμε ιδιαίτερα ευαισθητοποιημένοι σε ότι έχει σχέση με αυτήν.

Σήμερα θα περιπατήσουμε νοερά στα υψίπεδα της βορειοδυτικής χώρας, όπου σίγουρα κανείς μας δεν έχει ανέβει. Θα γνωρίσουμε τη φύση της περιοχής με τις ιδιαιτερότητές της, θα μυρίσουμε τον αέρα της και θα δούμε τα χρώματα της δύσης μέσα από τα μάτια του γιατρού κ. Μάνου Μπρεντάνου, ο οποίος είχε την καλοσύνη να μας επιτρέψει να δημοσιεύσουμε το οδοιπορικό του καθώς και τις φωτογραφίες που τράβηξε ο ίδιος. Τον ευχαριστούμε θερέμα.

Ο κ. Μάνος Μπρεντάνος, μέλος του Ορειβατικού Συλλόγου Αχαρνών, ταξίδεψε τον περασμένο Δεκέμβριο για πρώτη φορά στην Αιθιοπία, σαν αρχηγός μιας ομάδας 16 ορειβατών. Σκοπός του ταξιδιού ήταν η ανάβαση στην υψηλότερη κορυφή της χώρας, στο Ras Dashen. Το άρθρο του διαβάσαμε στο «Περιοδικό του Βουνού ΚΟΡΦΕΣ».

8ήμερο trekking στα βουνά του Simien

Σταματήσαμε για καφέ στο Debark, την πόλη-πύλη του εθνικού δρυμού Simien, ανήμερα τα Χριστούγεννα του 2009. Το μικρό λεωφορείο, που μας είχε πάρει νωρίς το πρωί από το Bahir Dar, στις όχθες της λίμνης Tana, από όπου πηγάζει ο γαλάζιος Νείλος, κατάφερε να αποκοινιστεί με το νωχελικό λίκνισμα του στις λακκούβες ενός ατέλειωτου χωματόδρομου.

Τόσο εδώ, όσο και στη διαδρομή τα μάτια μας γέμισαν με εικόνες μιας άλλης εποχής, άγνωστες στο δυτικό τρόπο ζωής μας. Πλήθος κόσμου είχε ξεχυθεί στους δρόμους μεταφέροντας στο κεφάλι καλάθια με ντομάτες και φρούτα και τσουβάλια με δημητριακά. Οι άνδρες ξυπόλητοι, τυλιγμένοι με σαρίκια και καρό κουβέρτες, οι γυναίκες με μακριές, χοντροκομμένες, λερές ρόμπες. Μαζί τους έσερναν φορτωμένα υποζύγια και μικρά παιδιά. Βάδιζαν γρήγορα προς την πλησιέστερη υπαίθρια αγορά, προφανώς για να προλάβουν το απευκταίο, να τους μείνει ο κόπος τους στα χέρια.

Στο Debark, δεξιά κι αριστερά ενός σκαμμένου δρόμου, που δε γειτόνεψε ποτέ με πεζοδρόμιο, μικρομάγαζα έγερναν, στημένα πρόχειρα με κλαδιά δένδρων, άχυρα, σβουνιές και λαμαρίνες. Υπαίθριοι πωλητές με απλωμένα καταγής ευτελή εμπορεύματα μας έγνεψαν κι έκαναν χώρο να περάσουμε. Γυμνά μυξιάρικα παιδιά σουλατσάριζαν, κάτισχνες αγελάδες και κατσίκες μπλέκονταν στα πόδια τους, χωρικοί ιππευαν βραχύσωμα γαϊδούρια, μωρά γαντζώνονταν στις θηλές των κοριτσιών μανάδων τους. Σμάρι πολύβουσο, ζωντανό, γεμάτο χρώμα... σκηνή από ταινία του Φράνκο Τζεφιρέλι.

Πήραμε τον Nur, το ντόπιο οδηγό, που μαζί με τον Daniel

θα μας μυούσαν στη γοητεία του Simien. Ήλθαν ακόμα τρεις ένοπλοι άνδρες, ντυμένοι με στολή παραλλαγής, φύλακες άγγελοι μας και προστάτες για όσες μέρες θα κάναμε σπίτι μας τα αιθιοπικά βουνά.

Φτάσαμε στην είσοδο του δρυμού, όπου μας έγινε ένας υποτυπώδης έλεγχος και συνεχίσαμε οδικώς μέχρι την πρώτη μας κατασκήνωση, το Sankabar (3230μ). Οι σκηνές είχαν ήδη στηθεί, έτοιμες να φιλοξενήσουν την πρώτη ελληνική ορειβατική αποστολή στη στέγη της Αιθιοπίας.

Η νύχτα έπεισε απότομα, όπως και η θερμοκρασία. Το τσουχτερό κρύο και η ταλαιπωρία της ημέρας μας ανάγκασαν να φάμε κάτι στα γρήγορα και να αναζητήσουμε εσπευσμένα τη θαλπωρή των υπνόσακών μας.

Το Simien βρίσκεται στα ΒΔ της Αιθιοπίας, 750 χμ. από την πρωτεύουσα Addis Abeba, κοντά στα σύνορα με την

Eρυθραία. Πριν από 40 εκατομμύρια χρόνια ο τόπος αυτός υπήρξε το επίκεντρο μιας παρατεταμένης, κοσμογονικής, ηφαιστειακής δραστηριότητας. Τα υψηλά βουνά του προέκυψαν από τη στερεοποίηση της ρευστής, διάπυρης λάβας (πάχος πάνω από 3000μ.), που κάλυψε την περιοχή. Με τον καιρό διαβρώθηκε ο σκληρός τους πυρήνας, υποχώρησε το κεντρικό τμήμα του ηφαιστειακού τους κώνου και σχηματίστηκε ενα τεράστιο καζάνι, μια καλντέρα όπως διεθνώς ονομάζεται. Στα τοιχώματα και τον πυθμένα της αναδύθηκαν πίνακες απαράμιλλης φυσικής ομορφιάς. Τα ορεινά

και τα πεδινά τμήματα, οι βαθιές χαράδρες, τα απόκρημνα φαράγγια και οι βραχώδεις πυργοειδείς σχηματισμοί, που θυμίζουν Μετέωρα, αποτελούν τα άψυχα κομμάτια ενός πάζλ που μαζί με το έμψυχο συμπλήρωμα τους, τα χωριά, τους κατοίκους και την ενδημική πανίδα καθιστούν τον τόπο αυτό μοναδικό.

Χαρακτηρίστηκε εθνικός δρυμός το 1969, ενώ από το 1979 περιλαμβάνεται στον κατάλογο των φυσικών μνημείων παγκόσμιας κληρονομιάς που προστατεύονται από την UNESCO. Καταλαμβάνει έκταση 179 τετραγωνικών χλμ και εκτός από την κορυφή Ras Dashen, που είναι η υψηλότερη της Αιθιοπίας και η τέταρτη σε όλη την Αφρική, στεγάζει 20 κορυφές με ύψος πάνω από 4000μ.

26/12/2009 : (Sankabar-Geech), 15 χμ

«Good morning! Coffee or tea ?» Οι δυο νεαροί βοηθοί μαγειρέισαν να μας υπνήσουν και να μας συνεφέρουν από τη δύσκολη, παγωμένη νύχτα στα βουνά της Αβησσονίας, προσφέροντας μας ρόφημα στις σκηνές. Όταν ζεστάθηκε το σώμα, αναρρίγησε η καρδιά μας στη θέα που αντικρίσαμε. Το Sankabar είναι ένας μεγάλος πέτρινος όγκος ανάμεσα σε δύο κρημνώδεις, εντυπωσιακούς βράχους. Στη σκηνή-εστιατόριο το πρωινό μας είχε ήδη σερβιριστεί. Λίγα μέτρα πιο κενοί οι βαστάζοι, με τους παραδοσιακούς τους σκούφους, ζύγιζαν τις αποσκευές μας σε μια πλάστιγγα. Στη συνέχεια τις φορτωναν στα μουλάρια και κινούσαν για την επομένη μας κατασκήνωση, το Geech, όπου το ίδιο βράδυ θα ξανανταμώναμε.

Αρχίσαμε την πορεία μας περνώντας μέσα από λιβάδια, καλλιεργημένες εκτάσεις και αραιά δάση, πριν βγούμε στο «φρύδι» της καλντέρας. Από εκεί ρίξαμε τις πρώτες κλεφτές, αναγνωριστικές ματιές στην «άβυσσο», που με όλη της τη δραματικότητα απλωνόταν στα πόδια μας.



Στάση για μια ανάσα κατηφορίζοντας προς τον ποταμό Ansiya

Ανάβαση στην κορυφή Ras Dashen (4543μ), τη στέγη της Αιθιοπίας

Στο τέλειωμα μιας κατωφέρειας συναντήσαμε ομάδα αγοριών και κοριτσιών. Όμορφα, με ευγενικά, σοκολατένια χαρακτηριστικά και μαύρα, εκφραστικά, θλιμμένα μάτια. Είχαν αποθέσει στη γη είδη χειροτεχνίας, κύπελλα φτιαγμένα από κέρατα βοδιού, πλεκτούς σκουφους από μαλλί, σκεύη από κολοκύθες, αλογοσουρές για να διώχνεις τις μύγες. Μας κοίταζαν μ' ένα αδιόρατο χαμόγελο και περίμεναν τη στιγμή που θα αποφασίζαμε να αγοράσουμε κάτι για να μας πλησιάσουν.

Την πρώτη μας κιόλας μέρα συναντήσαμε μπαμπού-ινους gelada, γένος ενδημικό του Simien. Χορτοφάγοι και κοινωνικοί, ζουν κατά οικογένειες. Οι αρσενικοί έχουν το χαρέμι τους, οι θηλυκές φροντίζουν τα μωρά τους. Φέρουν ένα καρδιόσχημο κοκκινωπό σημάδι στο στήθος, εξ ου είναι γνωστοί και ως «οι μπαμπούινοι με τη ματωμένη καρδιά», από την απόχρωση του οποίου συνάγεται η ερωτική τους διάθεση.

Μετά από 9ωρη πορεία φτάσαμε σε ένα παρατηρητήριο στα 3900μ., γνωστό ως «kissing point». Δεν χρειάστηκε να ρωτήσουμε τον Daniel για την προέλευση αυτού του τοπωνύμου. Ήταν τέτοια η χαρά μας και η συγκίνηση απ' ό,τι βλέπαμε γύρω μας που αυθόρυμπα ανταλλάξαμε φιλιά. Στα πόδια μας απλωνόταν η απέραντη κοιλάδα του Jinbar Weilz. Θαυμάσαμε το δαντελωτό περίγραμμα της καλνέτρας έως εκεί που έφτανε η ματιά μας. Ένας αετός ζυγιάστηκε πάνω από τα κεφάλια μας, γεμάτος αυτοπεποίθηση και χάρη. Μας τήραξε για λίγο από το δυστρόσιτο ύψος του και ύστερα πετάρισε για άλλη κορυφή. Διαπεραστικά τσιρίγματα μωρών μπαμπούινων, που έπαιζαν πηδώντας από ένα ψηλό βράχο ήταν η μόνη θορυβώδης παραφωνία στην απόλυτη ηρεμία εκείνου του δειλινού.

Κατεβήκαμε στα 3600μ, στην κατασκήνωση Geech, με τις πρώτες πινελιές του λυκόφωτος. Στο μεγαλύτερο διάστημα της πρώτης μας ημέρας είχαμε κινηθεί πάνω σε ένα πλατύ οροπέδιο με ήπιες υψομετρικές διακυμάνσεις.

27/12 : (Geech-Chenec), 19 χμ

Όσο κουραστική ήταν η δεύτερη μας ημέρα στα βουνά, άλλο τόσο ενδιαφέρουσα υπήρξε. Ανηφορήσαμε αρκετά προκειμένου να σκαρφαλώσουμε στο ύψωμα Emet Gogo, στα 3960μ, απ' όπου η θέα 360 μοιρών που είχαμε σε όλες σχεδόν τις κορφές του Simien ήταν μαγευτική. Κατεβήκαμε στη συνέχεια σε έναν αυχένα στα 3660μ και μετά ανηφορήσαμε και πάλι για να βρεθούμε στο Inatyre, σπάζοντας το φράγμα των 4000μ. Από το σημείο αυτό και μέχρι την κατασκήνωση βαδίσαμε στην κυριολεξία στο χείλος του γκρεμού, ανάμεσα σε πρωτόγνωρες εικόνες και πράσινες, σπαρμένες με λομπέλιες, βουνοπλαγιές.

Σε κάποιον τραχύ, κατακόρυφο βράχο που κρεμόταν, έτοιμος να βυθιστεί στην καλντέρα, είδαμε από μακριά τα Walia ibex. Πρόκειται για ένα πανέμορφο ενδημικό ζώο, τη «βεντέτα» του δρυμού, που όλοι οι πεζοπόροι εύχονται να συναντήσουν στο δρόμο τους. Ανήκει στην οικογένεια του αιγάρου, είναι πολύ ντροπαλό και φέρει μεγάλα βοστρυχώδη κέρατα που πέφτουν πίσω μέχρι τους ώμους του. Ζουν σε απόκρημνους βράχους, πάνω σε στενές φέτες γης. Έχουν εχθρό τους τη λεοπάρδαλη, που ζει στα δάση της πεδινής ζώνης του πάρκου.

Η βλάστηση στην οροσειρά Simien είναι πολύ αραιή σήμερα. Κάποτε όλα τα βουνά καλύπτονταν με πυκνά δάση. Ο ανθρώπινος παράγοντας και οι ανάγκες του τα απογύμνωσαν, προκειμένου να εξοικονομηθούν καλλιεργήσιμες εκτάσεις και καύσιμη πρώτη ύλη. Εκτός από αρκετούς ευκαλύπτους, εισαγόμενο είδος, λίγα ενδημικά φυτά έχουν κατορθώσει να επιβιώσουν, σε δύσβατες κυρίως περιοχές. Σε αυτά ανήκουν τα πολλά δένδρα του Αγ. Ιωάννη (St John's trees) που συναντήσαμε καθώς και διάφορα άλλα θαμνώδη, όπως είναι το ρείκι, με άνθη πλούσιας χρωματικής ποικιλίας.



Λομπέλιες και βραχώδεις πυργοειδείς σχηματισμοί στην καρδιά της ηφαιστιακής καλντέρας

Η δύση μας βρήκε στην κάθοδο προς την τρίτη μας κατασκήνωση. Το πορφυρό χρώμα που ντυνόταν ο ορίζοντας και η ειδυλλιακή θέση του Chenec(3600μ) μετέτρεψαν τις όμορφες στιγμές μας σε ονειρικές.

28/12 : (Chenec-Ambico), 21 χμ

Ακόμα μια δύσκολη νύχτα. Ο υδράργυρος έπεσε αρκετά κάτω από το 0. Το πρωί, ένα λεπτό στρώμα πάγου είχε σκεπάσει τα πάντα. Κάποια στιγμή, κατά τις 3 το πρωί, το δυνατό κρύο με ξύπνησε και βγήκα έξω απ' τη σκηνή μου. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τον ουράνιο θόλο που αντίκρισα. Αστέρια, τόσο στενά στριμωγμένα το ένα με το άλλο, που δεν άφηναν ίχνος ουράνιας στόφας για να χωρέσουν άλλα. Έλαμπαν έντονα, σαν χριστουγεννιάτικα λαμπιόνια και ήταν τόσο κοντά που νόμιζα πως αν άπλωνα το χέρι μου θα τ' άγγιζα.

Όπως δεν θα ξεχάσω και κάτι άλλο. Ένας ένοτολος, που είχε βάρδια εκείνη την παγωμένη νύχτα για να μας φυλάει, είχε ανάψει μια μικρή φωτιά από χαμόκλαδα ανάμεσα στα πόδια του. Στις πλάτες του είχε ρίξει μια λεπτή, ταλαιπωρημένη κουβέρτα. Κρατούσε παρά πόδα το καλάζνικοφ. Συγκρούονταν τα δόντια του, το σαγόνι του έτρεμε. Ανταλλάξαμε ένα σύντομο νεύμα συμπάθειας και κατανόησης και έτρεξα γρήγορα να τυλιχθώ σε ό,τι πιο ζεστό είχα κουβαλήσει μαζί μου.

Από το Chenec για το Ambico ακολουθήσαμε πρώτα μια χαράδρα, στους πρόποδες του όρους Bwait (4430μ) και μετά διασχίσαμε έναν αυχένα μεταξύ των κοιλάδων Serekawa και Mesheba. Μακριά στο βάθος, ανάμεσα από απόκρημνους βράχους και μικρότερες κορφές, πρόβαλε το Ras Dashen. Μας υπενθύμισε το ραντεβού μας για την επομένη. Στη συνέχεια κατεβήκαμε περπατώντας για πολύ ώρα μια πλαγιά με μεγάλη κλίση και μπήκαμε στο Chiro Leba. Κεφαλοχώρι, με κόσμο πολύ να γυροφέρνει στους σκονισμένους δρόμους και να μας παρατηρεί με περιέργεια από τις χάσκουσες πόρτες των σπιτιών τους. Καθίσαμε στο πρώτο καφενείο που πέσαμε μπροστά του. Ανακτήσαμε δυνάμεις και ανταλλάξαμε δυο κουβέντες με τους νέους του χωριού. Επισκεφτήκαμε το δημοτικό σχολείο, όπου οι δάσκαλοι μας ξενάγησαν στις αίθουσες του. Αφήσαμε στην πλαγιά την παρασκευή μας για την επομένη.

Στη συνέχεια κατεβήκαμε περπατώντας για πολύ ώρα μια πλαγιά με μεγάλη κλίση και μπήκαμε στο Chiro Leba. Κεφαλοχώρι, με κόσμο πολύ να γυροφέρνει στους σκονισμένους δρόμους και να μας παρατηρεί με περιέργεια από τις χάσκουσες πόρτες των σπιτιών τους. Καθίσαμε στο πρώτο καφενείο που πέσαμε μπροστά του. Ανακτήσαμε δυνάμεις και ανταλλάξαμε δυο κουβέντες με τους νέους του χωριού. Επισκεφτήκαμε το δημοτικό σχολείο, όπου οι δάσκαλοι μας ξενάγησαν στις αίθουσες του. Αφήσαμε στην πλαγιά την παρασκευή μας για την επομένη.

Ανάβαση στην κορυφή Ras Dashen (4543μ), τη στέγη της Αιθιοπίας

29/12 : (Ambico-Ras Dashen-Ambico), 22 χμ

Σειρά της κορυφής των κορυφών, ημέρα του Ras Dashen, ώρα για περπάτημα στη στέγη της Αιθιοπίας.

Οι πρώτες 3 ημέρες του trekking μας υπήρξαν συναρπαστικές αλλά και αρκετά κουραστικές. Ανεβοκατεβαίναμε περί τις 10 ώρες/24ωρο σε μεγάλο υψόμετρο. Όλοι μας γνωρίζουμε τι σημαίνει αυτό.

Έτσι στο... γερμανικό προσκλητήριο των 3.30' γέμισε το απουσιολόγιο. Μόνο πέντε από τους δεκαέξι ορειβάτες της αποστολής δώσαμε το παρόν.

Στις 4.00' ξεκίνησε η μικρή μας ομάδα για να φέρει εις πέρας το στόχο της. Το μονοπάτι απότομο, έως ότου πιάσουμε ένα μικρό οροπέδιο, μετά από ανάβαση 2 ωρών. Το σκοτάδι πικνό και το κρύο του χυτερό. Συνήλθαμε μόνο όταν άρχισαν να μας στοχεύουν εξ ανατολής οι πρώτες ηλιαχτίδες. Διασχίσαμε μεγάλες κιτρινοπράσινες πλαγιές, που οι λοιμέλιες, αυτό το όμορφο ενδημικό φυτό που ευδοκιμεί πάνω από τα 3500μ, είχαν μετατρέψει σε ανθισμένους κήπους.



Μάνος Μπρεντάνος, Βασίλης Παΐσιος, Μαρία Κούρτη και Γιάννης Λουκάς στην κορυφή του Ras Dashen

Καλύψαμε υψομετρική διαφορά 1300μ μέσα σε 6 ώρες και τελικά σκαρφαλώσαμε οι τέσσερεις από τους πέντε στην κορυφή. Η θέα από εκεί ψηλά, από τη στέγη, ήταν επιβλητική. Δέος και θαυμασμό νιώσαμε όταν ατενίσαμε τις γύρω κορυφές, όταν εδώ συνειδητοποιήσαμε, περισσότερο από οποιδήποτε άλλού, τη μοναδικότητα και τη δραματικότητα του ανυπέρβλητου ηφαιστειακού σκηνικού των βουνών του Simien.

Επιστρέφοντας στο Ambico καθίσαμε σ' ένα πλάτωμα για φαγητό. Η πάστα που μας σέρβιραν οι συνοδοί μας, την είχαν κουβαλήσει μέχρι την κορυφή μέσα σε μια μεγάλη κατσαρόλα, μας φάνηκε νοστιμότερη κι απ' το καλύτερο ιταλικό εστιατόριο. Στη βάση μας, Αιθίοπες της ομάδας υποστήριξης και φίλοι μας μάς έκαναν πολύ να γελάσουμε, επιφυλάσσοντας μας ενθουσιώδη υποδοχή, με τραγούδια, λουλούδια και χορούς.

30/12 : (Ambico- Sona), 21 χμ

Κατηφορίσαμε και πάλι προς τον ποταμό Mesheba, αυτόν που δύο μέρες πριν είχαμε συναντήσει ανηφορίζοντας για το Ambico. Από εκεί ακολουθήσαμε βορειότερη πορεία από εκείνη που πήραμε στον ερχομό. Ανεβήκαμε μια γερή κόντρα μέχρις ότου φτάσουμε στο ύψος των χωριών. Το τοπίο άλλαξε. Τα χωριά πάγκωναν. Τεράστιες άδενδρες πλαγιές δεξιά κι αριστερά μας, οι πιο πολλές φυτεμένες με σόργο, κριθάρι και τεφ.

Ένα κορίτσι 8-10 ετών άφησε την καλύβα του και έτρεξε προς το μέρος μας δείχνοντας μας το πόδι του. Ήταν πρησμένο από παλιό διάστρεμμα. Η πληροφορία ότι

υπήρχε γιατρός στην ομάδα μας είχε κάνει το γύρο του Simien. Σε κάθε κατασκήνωση που φτάναμε οι ασθενείς έκαναν ουρές ζητώντας μας ιατρική βοήθεια. Το ίδιο γινόταν και νωρίς το πρωί, πριν ξεκινήσουμε. Περίμεναν καρτερικά τη σειρά τους. Τις περισσότερες φορές και μόνο να τους ακούσεις, να τους δώσεις λίγη σημασία, αρκούσε για να νιώσουν καλύτερα. Όμως οι πραγματικές τους ανάγκες ήταν αφάνταστα μεγάλες και το φαρμακείο μας, δυστυχώς, πολύ μικρό.

Λιλιπούτιοι μπόμπιρες στο έμπα των χωριών διασκέδαζαν φωνάζοντας «Hello» ενώ πρότειναν τις βρώμικες χουφτίσες τους για χειραψία. Πολύ συχνά επαναλάμβαναν μια λέξη που δεν καταλαβαίναμε. Χάιλαντ-Χάιλαντ. Ο Nur μας εξήγησε ότι ζητούσαν άδεια πλαστικά μπουκάλια νερού. Το «Highland» είναι η γνωστότερη μάρκα εμφιαλωμένου νερού στην Αιθιοπία.

Πλησιάζοντας στο Sona είδαμε από μακριά τις σκηνές μας στημένες σε ένα σημείο με απερίγραπτη θέα. Ήταν μπροστά από ένα σχολείο. Όταν αποθέταμε τα σακίδια μας, δυο χαριτωμένες δασκάλες υπέστειλαν δυο σημαίες που κυμάτιζαν στο προαύλιο.

31/12 : (Sona-Lamu), 16 χμ

Αφήσαμε τα 3550μ του Sona και αρχίσαμε να κατηφορίζουμε σε μια βαθιά χαράδρα. Απέναντι μας ορθώνονταν τα βουνά που είχαμε περπατήσει στις πρώτες μας ημέρες. Η πορεία ως τον ποταμό Ansiya, στα 2050μ, μας φάνηκε ατέλειωτη. Βουτήξαμε στα νερά του, ξεγελάσαμε την απλυσιά μας και ανακουφίσαμε τα ταλαιπωρημένα από τη σκληρή κατάβαση γόνατα μας.

Στα ρηχά του πλατσούριζαν παιδιά. Γυναίκες στις όχθες του έπλεκαν καλάθια. Μια νεαρή καλλονή καβούρδιζε κόκκους άψητου καφέ. Ύστερα τους κτύπησε σ' ένα γουδί και τον έβρασε σε μια μεγάλη καφετιέρα. Απολαύσαμε τον δυνατό, αρωματικό καφέ στη χώρα που γεννήθηκε.

Για το camping μας στο Lamu χρειάστηκε να περπατήσουμε ακόμα ένα 2ωρο.

Μετά το δείπνο ανάψαμε φωτιές. Με τραγούδια και ζωηρούς, σκαμπρόζικους αιθιοπικούς χορούς υποδεχθήκαμε τον καινούργιο χρόνο.

01/1/2010 : (Lamu-Mulit), 15 χμ

Η πρωτοχρονία του 2010 μας βρήκε στο δρόμο για το Mulit, που αναγκαστικά περνούσε μέσα από το Hawaza, ένα αμιγώς μουσουλμανικό χωριό.

Εκεί, σε ένα καφενείο με...άποψη και θέα κάναμε μια μεγάλη στάση, μετά από μια πολύωρη ανάβαση.

Μας πήραν ειδηση τα παιδιά, άφησαν το σχολείο τους και ήλθαν να μας γνωρίσουν. Θα πρέπει να τους κάναμε μεγάλη εντύπωση αν κρίνω από τον τρόπο που μας περιεργάζονταν.

Η τελευταία μας κατασκήνωση στο Mulit βρισκόταν στην ωραιότερη ίσως θέση απ' όλες όσες προηγήθηκαν. Στα ανατολικά, υψώνονταν λόφοι με γλυκές καμπύλες, γρανιτένιοι απόκοσμοι βράχοι και αινιγματικοί μετεωρίτες. Στα δυτικά, ο ήλιος πυρπολούσε δεκάδες κορυφογραμμές, μια ταραγμένη θάλασσα μαβιών κυμάτων, που απειλούσε να πνίξει στην απέριττη ομορφιά της.

02/1 : (Mulit-Adi Arkay), 8 χμ

Πριν καλά-καλά ξημερώσει πήραμε το δρόμο για το Adi Arkay, όπου θα μας περίμενε το λεωφορείο για να μας μεταφέρει στο Debark και από εκεί στο Gondar. Κοντή, δίωρη διαδρομή, που μας επέτρεψε να απολαύσουμε τον ανατέλλοντα ήλιο και να αρχίσουμε να αναπολούμε τις στιγμές που ζήσαμε εδώ για μια ολόκληρη εβδομάδα. Φτάνοντας στο Adi Arkay είχαμε καλύψει συνολικά μια

Ανάβαση στην κορυφή Ras Dashen

απόσταση 137χμ μέσα σε 8 ημέρες.

Δύσκολο να βάλεις σε τάξη τις εντυπωσιακές εικόνες και τις μοναδικές παραστάσεις που γενναιόδωρα μας χάρισαν τα βουνά και οι ξεχασμένοι από Θεό και ανθρώπους κάτοικοι τους. Θα περάσει πολύς καιρός για να μπορέσουν να κατασταλάξουν μέσα μου τα ανείπωτα πλούτη που έφερα μαζί μου επιστρέφοντας στην Ελλάδα από την συγκλονιστική αυτή εμπειρία.

Η Αιθιοπία μού άρεσε και με συγκίνηση πολύ. Μου άρεσε η ηφαιστειογένης της φύση, που σαν μεγάλος καλλιτέχνης δημιουργεί με πολύ μαστοριά ανυπέρβλητα, δραματικά σκηνικά στο Simien. Με συγκίνησην οι χαμογελαστοί, μειλίχιοι, υπομονετικοί άνθρωποι της. Με εντυπωσίασε η αισιοδοξία, η φιλόξενη διάθεση και η αξιοπρέπεια τους, μέσα στο τόσο οξύ πρόβλημα επιβίωσης που αντιμετωπίζουν. Ευχαρίστως θα ξαναγύριζα σ' αυτή τη σαγηνευτική αφρικανική χώρα. Για να αναβαπτιστώ στα μυστήρια της προαιώνιας λάβας της και να αφεθώ στη γοητεία των υψηλών βουνών της. Για να οπλιστώ με απαντοχή και δύναμη. Για να γεμίσω την καρδιά μου κάθε φορά που θα την ένιωθα να λιποψυχεί και να αδειάζει.

Ευχαριστώ τους 32 Αιθίοπες, μέλη της ομάδας υποστήριξης μας, για την ανεκτίμητη προσφορά και αφοσίωση τους. Τους οδηγούς βουνού, τους μάγειρες, τους βοηθούς, τους φρουρούς μας, τους συντονιστές, τους μουλαράδες. Ευχαριστώ και τα μουλάρια τους, που αγόγγυστα μετέφεραν τα σακίδια μας στις πιο ψηλές κορφές της χώρας.

Ευχαριστώ τα δεκαπέντε μέλη της ομάδας του ΕΟΣ Αχαρνών για την άψογη παρουσία τους. Χωρίς εσάς το ταξίδι αυτό δεν θα είχε πραγματοποιηθεί και σήμερα θα είμαστε όλοι μας φτωχότεροι.

Τέλος, ευχαριστώ τον ΕΟΣ Αχαρνών που μου εμπιστεύτηκε την αρχηγία αυτής της αποστολής.

Μάνος Μπρεντάνος

Απεθίωσε ο Δημήτρης Αναγνωστέλλης

Ο Δημήτρης Αναγνωστέλλης, Πρόεδρος του Πανελλήνιου Συνδέσμου Ομογενών Κονγκό, Ρουάντα, Μπουρούντι, απεβίωσε στην Αθήνα τον Ιούνιο 2010, σε ηλικία 81 ετών.

Ο εκλιπών προερχόταν από τον Ελληνισμό της Αιγύπτου. Εγκαταστάθηκε στο Κονγκό, απ' όπου και αναγάστηκε, όπως πολλοί άλλοι, να αποχωρήσει και να έλθει στην Ελλάδα.

Δεν είναι σχήμα λόγου, ότι ο θάνατος του Δημήτρη Αναγνωστέλλη είναι μεγάλη απώλεια, όχι μόνο για τον Ελληνισμό του Κονγκό και της Αιγύπτου, αλλά όλης της Αφρικής. Ήταν ένας δραστήριος και μαχητικός ευπατρίδης, που πέρασε ένα μεγάλο μέρος της ζωής του ασχολούμενος με τα κοινά. Ως ένα από τα τελευταία πέντε εναπομείναντα ιδρυτικά μέλη της Ομοσπονδίας Σωματείων Ελλήνων Αφρικής (ΟΣΕΑ), τιμήθηκε πέρυσι με την απονομή αναμνηστικής πλακέτας, κατά τον εορτασμό των 30 χρόνων από την ίδρυσή της. Όλα αυτά τα χρόνια, προσέφερε τις υπηρεσίες του στην ΟΣΕΑ, ως μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της και Α' Αντιπρόεδρος. Για την προσφορά του, η ΟΣΕΑ τον είχε ανακηρύξει Επίτιμο Πρόεδρο της.

Στην κηδεία του ήσαν παρόντες το Δ.Σ. της ΟΣΕΑ και εκπρόσωποι όλων των σωματείων των Ελλήνων της Αφρικής. Επικήδειους εκφώνησαν ο Πρόεδρος της ΟΣΕΑ κ. Άρης Λυχναράς και ο Αντιπρόεδρος του Πανελλήνιου Συνδέσμου Ομογενών Κονγκό, Ρουάντα, Μπουρούντι κ. Δημήτριος Παπαδόπουλος. Στη μνήμη του, ο Σύλλογος μας έκανε μία δωρεά στο Σύλλογο Βοήθειας Παιδιών Αιθιοπίας.

Ανακοίνωση για νέα εκδήλωση

Με την ευκαιρία της 35ετίας του Συλλόγου, ο Ανδρέας Καββαδίας και άλλα μέλη του Συλλόγου μας πληροφόρησαν ότι πολλοί, που έχουν ρίζες στον Ελληνισμό της Αιθιοπίας και ανήκουν στις νεότερες γενεές, θα ήθελαν να οργανώσουμε όλοι μαζί μία εκδήλωση διαφορετική από τις πιο επίσημες που οργανώνουμε συνήθως: **ένα πάρτι σε ανοιχτό χώρο, με DJ, μοντέρνα μουσική, μπουφέ, ποτά και αναψυκτικά**, που θα δώσει την ευκαιρία να συναντηθούν φίλοι που έχουν να ίδωθούν από παιδιά και να ανανεωθούν επαφές και γνωριμίες. Το Δ.Σ. πιστεύει ότι η ιδέα αυτή είναι πολύ καλή και θέλει να την υλοποιήσει. Επειδή όμως το εγχείρημα είναι εντελώς καινούργιο, πριν αναλάβουμε κάποια δέσμευση για συγκεκριμένη ημερομηνία και χώρο, πρέπει να ξέρουμε πόσοι περίπου θέλουν και πιστεύουν ότι θα ανταποκριθούν. Γι' αυτό ζητάμε τη γνώμη σας το ταχύτερο δυνατό, είτε με ένα τηλεφώνημα στα μέλη του Δ.Σ. είτε με e-mail στον Ανδρέα Καββαδία από andreas.kavvadias@gmail.com

Αιθιοπικό φαγητό

Αφού έκλεισαν τα αγαπημένα μας στέκια-εστιατόρια «Axum» και «Memories», για μεγάλο διάστημα ο Σύλλογος δεν οργάνωσε ημέρα αιθιοπικού φαγητού. Όμως η γεύση του μπερμπερέ σε συνδυασμό με την υπόξινη ιντζέρα, μας έλειψε πολύ και οι φίλοι μάς το ζητούσαν. Αποφασίσαμε λοιπόν να κάνουμε την πρώτη γευστική εκδήλωση με αιθιοπικό φαγητό στο εστιατόριο «Lalibela», στην οδό Νάξου 26-28 στα Πατήσια.

Έτσι την Κυριακή 9 Μαΐου, 56 άτομα πήγαμε σε ένα χώρο όπου η διακόσμηση θύμιζε πολύ τη δεύτερη μας Πατρίδα κι απολαύσαμε νοστιμότατη κουζίνα και την αιθιοπική, ελαφριά και γευστική μπύρα St George. Όλοι φύγαμε ευχαριστημένοι και το χειμώνα σκοπεύουμε να το επαναλάβουμε. Στο «Lalibela» χωράνε 60 μόνον άτομα, οπότε στις εκδηλώσεις αυτές θα πρέπει να μας ενημερώνετε έγκαιρα, γιατί υποχρεωτικά θα κρατάμε σειρά προτεραιότητας.

Συγχαρητήρια στους Μαραθωνοδρόμους

Στο Μαραθώνιο του Παρισιού οι Αιθίοπες δρομείς επιβεβαίωσαν γι' ακόμη μια φορά την κυριαρχία τους στις μεγάλες αποστάσεις.

Ο 22χρονος Ταντέσε Τόλα τερμάτισε πρώτος με χρόνο 2 ώρες, 6 λεπτά και 41 δευτερόλεπτα. Ήταν η δεύτερη συμμετοχή του σε αντίστοιχο αγώνα, ενώ το 2009 στο Μαραθώνιο του Σικάγο κατέκτησε την ένατη θέση.

Στις γυναίκες νικήτρια βγήκε η Ατσέντε Μπαϊσα, με 2 ώρες, 22 λεπτά και 2 δευτερόλεπτα, που για 1 λεπτό και 2 δευτερόλεπτα «έσπασε» το ρεκόρ της Βελγίδας Μαρλέ Ρέντερ, η οποία το 2002 είχε τον καλύτερο χρόνο στον Μαραθώνιο του Παρισιού με 2 ώρες, 23 λεπτά και 5 δευτερόλεπτα.

«Ο λυμπιακός»

Στο προηγούμενο τεύχος του «Κοντά σας», όπου δημοσιεύθηκε το άρθρο του κ. Μανώλη Δριτσώνα για τον «Ολυμπιακό», πρέπει να κάνουμε μια διόρθωση σε μια χρονολογία. Η ομάδα μπάσκετ πήγε στη Θεσσαλονίκη το 1960 και όχι το 1970, όπως γράφτηκε εκ παραδομής. Ζητάμε συγγνώμη για το λάθος.

Στο τέλος του άρθρου αναφέραμε ότι οι φωτογραφίες ήταν του κ. **Μαν. Δριτσώνα** και του κ. **Παν. Στεφανίδη**, χωρίς να τις προσδιορίσουμε, όπως θα έπρεπε. Ο κ. Παν. Στεφανίδης μας έδωσε από το αρχείο του και τις 8 φωτογραφίες που περιέχονται μέσα στο κείμενο, καθώς και τις ακόλουθες του εξωφύλλου: Ομάδα μπάσκετ 1959, Ομάδα ποδοσφαίρου 1960, Ομάδα μπάσκετ 1960.

Τον ευχαριστούμε θερμά.

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ . . .

ΟΙ ΑΙΘΙΟΠΕΣ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

... Η διοικητική περιοχή Σομάλι (Ογκαντέν) της Αιθιοπίας, που βρίσκεται στο νότιο-ανατολικό τμήμα της χώρας, έχει πρωτεύουσα την Τζιτζίκα και το μεγαλύτερο ποσοστό των κατοίκων είναι Σομαλοί (96.23%).

... Το Ογκαντέν ήταν τμήμα της Ιταλικής Σομαλίας. Παραχωρήθηκε από τους Άγγλο-Γάλλους στην Αιθιοπία, μετά τη νίκη της επί των Ιταλών στη μάχη της Άντουα (1896).

... Το νέο κράτος της Σομαλίας δημιουργήθηκε το 1960, μετά την ανεξαρτησία του από την Βρετανία. Η Σομαλία πίστευε ότι το Ογκαντέν είναι μέρος της επικράτειας της και δεν σταμάτησε ποτέ να το διεκδικεί.

... Το 1977, ο στρατός της Σομαλίας κατέλαβε το Ογκαντέν, έφτασε μέχρι τα περίχωρα της Ντίρε Ντάουα, και κατέστρεψε τη σιδηροδρομική γραμμή Αιθιοπίας-Τζιμπουτί.

... Οι Αιθιοπικές δυνάμεις, υποστηριζόμενες από στρατεύματα της Κούβας, ανάγκασαν τη Σομαλία να εγκαταλείψει το Ογκαντέν και να επιστρέψει στα αρχικά της σύνορα (1978).

... Ο πόλεμος αυτός άφησε στην Αιθιοπία 2.400 παιδιά ορφανά από πατέρες, που σκοτώθηκαν στα πεδία των μαχών. Οι Κουβανοί προτείνουν τότε στην Αιθιοπία την μεταφορά των παιδιών στη χώρα τους, για να τους προσφερθεί η κατάλληλη μόρφωση.

... Και πράγματι, τα 2.400 παιδιά εγκατέλειψαν την οικογενειακή στέγη και μεταφέρθηκαν στην Κούβα (1979). Τώρα πια, την ευθύνη της ανατροφής τους, δεν την είχαν οι οικογένειες των παιδιών, αλλά το κράτος της Κούβας.

... Η συμφωνία προέβλεπε ότι την αποστολή θα συνόδευαν δάσκαλοι, για την εκμάθηση της μητρικής τους γλώσσας και μετά την ολοκλήρωση των σπουδών, τα παιδιά θα έπρεπε να εγκαταλείψουν την Κούβα.

... Ο πρώτος καιρός της προσαρμογής ήταν δύσκολος. Αισθάνονταν σαν μετανάστες, τους ενοχλούσε το κλίμα, αφού είχαν μεταφερθεί από τα υψίπεδα της Αιθιοπίας σε ένα τροπικό νησί, η τροφή ήταν διαφορετική, έπρεπε να μάθουν τη νέα γλώσσα και τέλος, νοσταλγούσαν την πατρίδα τους.

... Εκτός από την πρωτοβάθμια εκπαίδευση που δόθηκε σε όλα τα παιδιά, τα περισσότερα φοίτησαν στο Πανεπιστήμιο, τα υπόλοιπα σε Επαγγελματικές και Τεχνικές σχολές.

... Μετά από 20 χρόνια παραμονής στην Κούβα, εξακολουθούσαν να χαρακτηρίζουν τους εαυτούς τους Αιθίοπες, ενώ είχαν αποκτήσει Κουβανική συνείδηση. Πολλοί επέστρεψαν στην Αιθιοπία και διαπίστωσαν ότι δεν τους συνδέει τίποτα με τη χώρα που γεννήθηκαν.

... Για δεύτερη φορά έφευγαν από τη χώρα τους, αυτή τη φορά όμως για να εργασθούν στην Αμερική και στην Ευρώπη (οι περισσότεροι πήγαν στην Ισπανία μία και γνώριζαν καλά τη γλώσσα).

... Η Αιθιοπία για μια ακόμη φορά στάθηκε άτυχη. Δεν μπόρεσε να κρατήσει τόσα εξειδικευμένα στελέχη που είχε ανάγκη η χώρα, όπως γιατρούς, γεωπόνους, μηχανικούς και τεχνικούς όλων των ειδικοτήτων.

... Στην Ελλάδα εργάζονται παιδιά που ήρθαν από την Κούβα, αυτοαποκαλούνται Αιθιοκουβανοί και όλοι έχουν να πουν μια καλή κουβέντα για τη χώρα που τους φιλοξένησε τόσα χρόνια.

Σταύρος Ε. Βινιεράτος

Σημ.: Η ηλεκτρονική διεύθυνση της στήλης, με ειδήσεις, φωτογραφίες και Videos είναι: <http://sites.google.com/site/xereteoti>

Ευχάριστα

Γεννήσεις:

★ Ο **Κωνσταντίνος** και η **Χάρις Μέλλιου** (κόρη του καθηγητή του Μιχείου Γυμνασίου Φίλιππου Κωστάκη και της Νόρας Γανωτάκη) απέκτησαν αγοράκι.

★ Ο **Γιάννης Γιαννιάδης**, γιος της **Ελένης Χρήστου**, και η Φιλιώ Σεργακή απέκτησαν αγοράκι.

★ Ο **Δημήτρης Παύλου Ζέκκος** και η σύζυγός του Άντα απέκτησαν αγοράκι.

★ Η **Αθηνά Παπαεμμανουήλ** (κόρη του Μανώλη και της Καίτης Κατσαΐτη) και ο **Γιάννης Περιστεράκης** απέκτησαν αγοράκι.

Τους ευχόμαστε νάνι αγοράκια και να τα καμαρώνουν πάντα με υγεία και χαρά

Παντρεύτηκαν:

★ Ο **Κωνσταντίνος Στατηράς**, γιος του Μιχάλη και της Δάφνης, με τη **Δήμητρα Κατεχάκη**.

★ Η **Αθηνά Παπαεμμανουήλ** (κόρη του Μανώλη και της Καίτης Κατσαΐτη) και ο **Γιάννης Περιστεράκης** τέλεσαν θρησκευτικό γάμο στην Αθήνα.

Ευχόμαστε στους νεόνυμφους να ζήσουν πολύ-πολύ ευτυχισμένοι

Δυσάρεστα

Εφυγαν από κοντά μας:

● Ο **Στέφανος Λαζαρίδης** από τη Ντιρεντάουα, στο Λονδίνο όπου διέμενε.

● Η **Κική Κων. Αλεξανδράκη** από την Αντίς Αμπέμπα.

● Ο **Γιάννης Ληξουριωτάτος** από το Ντέμπι Ντόλο.

● Ο **Μιχάλης Γανωτάκης** από τη Ντιρεντάουα.

● Ο **Λευτέρης Στυλιανίδης** από την Ασμάρα.

Εκφράζουμε τα ειλικρινή μας συλλυπητήρια στις οικογένειές τους.

Δωρεές

◆ Η Αντιγόνη Παπαφιλίππου-Κουλούρη στη μνήμη του Γιώργου Κουμουνδούρου.

◆ Ο Νικόλας και η Σίση Βοζίκη στη μνήμη του Στέφανου Λαζαρίδη.

◆ Ο Δημήτρης Πετράτος στη μνήμη του Στέφανου Λαζαρίδη.

ΕΔΩ ΘΑ ΜΑΣ ΒΡΕΙΤΕ

Νικόλαος Βοζίκης	210 9812717
Fax:	210 9883527
Γεώργιος Βαλλιανάτος	210 8328831
Σταύρος Διαμάντας	694 9192914
Ουρανία Γανωτάκη-Κωστάκη	210 8814359
Θεόδωρος Καλοπαναγιώτης	210 6831945
Παρασκευή Μανουκάκη	210 6107673
Αλεξάνδρα Ζέκου-Γρυπάρη	210 9836041
Γεώργιος Μητσόπουλος	210 7242930
Λελέτα Σελάσιε	693 2658658